

ki so izgubila dostojanstva
lastnega zavednost, pomilujem,
a prevzetnost tvojo zaničujem.
Prosto pot! Izgini brez slovesa!
Moj konjiček, pohitiva k cilju!" — —

Ali se je pogreznila v zemljo,
ali se je razpršila v zraku,
ali so odnesli jo duhovi
čarovniški v njeno tuje carstvo?
Kam, kako in kdaj je odprhnila? . . .
Na ovinku cestnem ni postave,
v zraku ni dišav opojno motnih,
brez sledu izginila je žena;
vitez Ivan jaha kakor strela,
umni konj razume gospodarja,
nič ostrog in vajeti ni treba.

(Dalje prihodnjič.)

Ivonne.

Umrla ti na licih je pomlad,
zvenel na ustnih ti je maj cvetoči,
Bog je ugasnil v duše tvoje noči,
kes črni ti je v gluhih urah svat.

Pohotni demon skrunjenih naslad
obdal oči je z bridkimi obroči,
v znamenje, da nikdar zapah ne počī
do sinjih dni in do brezkončnih nad.

Kak pač spomin ti zdajci zažarel je?
Nad kom čez lice ta posmeh beži,
za kom ta vzdih iz prsi prihropel je?

O, vem, da njega spet proklela si,
čigar po zvezdah hrepeneče želje
so prvič legle v mlado krilo ti!

Vladimir Levstik.